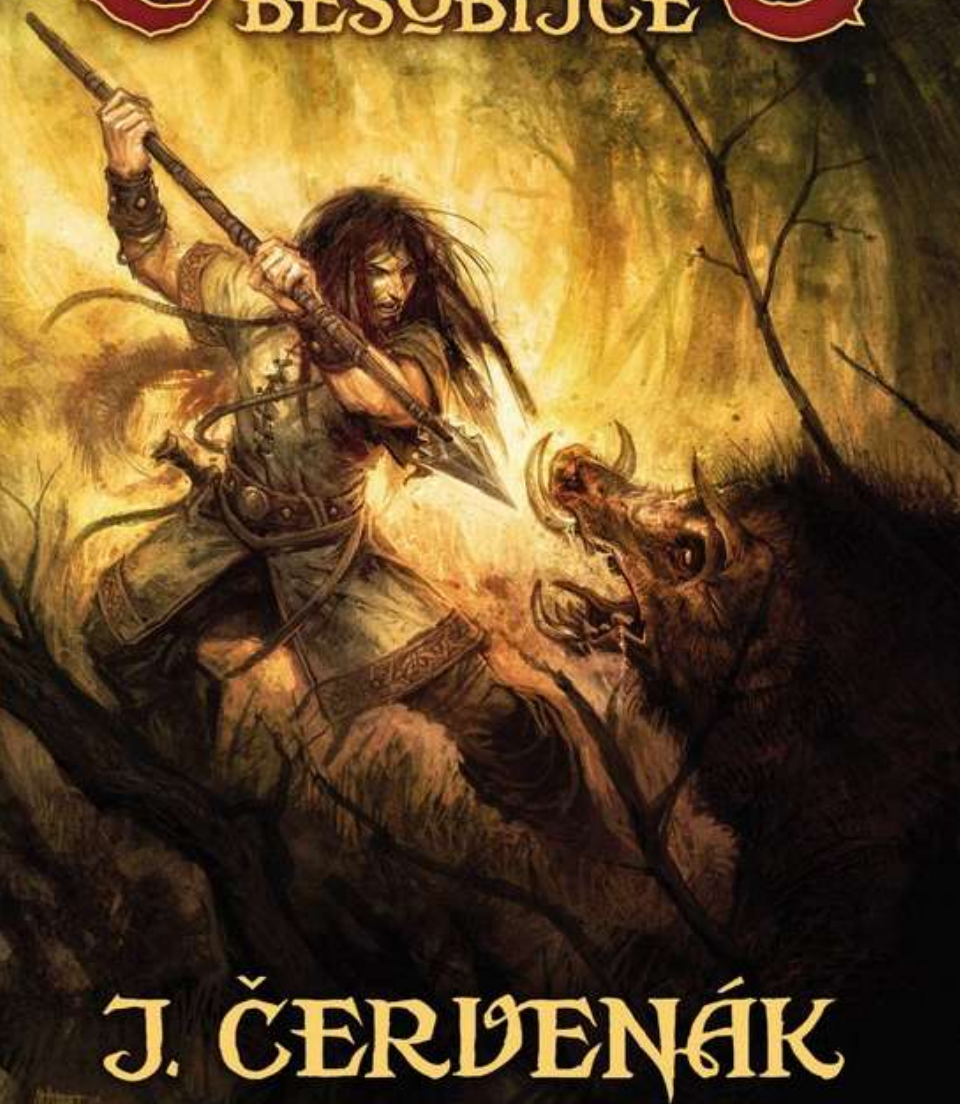

BIVOL

BĚSOBIJCE

J. ČERVENÁK

Copyright © 2008 by Juraj Červenák
Cover & Illustrations © 2008 by Michal Ivan
For Czech Edition © 2008 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-86309-20-0
ISBN PDF: 978-80-86309-59-0
ISBN PDF pro čtečky: 978-86309-60-6
ISBN ePub: 978-80-86309-61-3
ISBN Mobipocket: 978-80-86309-62-0

Juraj Červenák

BIVOL BĚSOBIJCE

Nakladatelství BROKILON

PRAHA

2008

Juraj Červenák
v nakladatelství Brokilon

Bivoj bĚsobijce
*Bivoj válečník **
*Sekera z bronzu, rouno ze zlata **

** připravujeme*

<http://www.brokilon.cz>
brokilon@brokilon.cz

OBSAH:

PŘEDMLUVA	6
Sekáč	8
Doupě pod Kavčí horou	30
Běsova krev	49
Veleknězova kletba	65
Libušin soud	85
Hlasy předků	109
Do lůna bohyně	122
Křídla v podzemí	135
Návrat bestie	148
Odkaz otců	165
Smrtící spár	182
Volání z hlubin	202
Strážkyně plamene	213
Bláto a krev	226
Smrt na rozcestí	242
Jeskyně tří bohyní	255
Všechno na popel!	271
Štvanice	283
Vojevůdcův syn	299
Hořící věže	312
Soutěska	328
Chvění	342
Souboj se stínem	358
Duše čarodějky	370
Začátek cesty	385

PŘEDMLUVA

T Tento příběh je čistokrevná fantasy. V žádném případě to není pokus o historický román ani o historickou fantasy. Navzdory určitému ukotvení v konkrétním čase a prostoru (zmínky o králi Sámovi, Avarech a skutečně existujících slovanských kmenech na území dnešních Čech, popis některých hradišť podle archeologických poznatků) se nesnaží věrohodně rekonstruovat realitu České kotliny ve druhé polovině 7. století. Vychází výhradně z legendy, a ani u té se nesnaží pátrat po skutečné, původní podobě mýtu. Při těchto snahách by se totiž musel potýkat s významnými rozpory, ať už z historického hlediska (jeden příklad za všechny: Vyšehrad v té době ještě určitě neexistoval), nebo z hlediska výstavby mýtu. Kosmas, který v 11. století zapsal jeho jakž takž původní verzi, by se při čtení Jiráskových Starých pověstí českých náramně divil. Všichni zapisovatelé legend v obdobích mezi těmito velikány ji totiž dále košatili, dotvářeli, obohacovali o příběhy nejasného původu (například o Bivojovi se Kosmovi ani nezdálo, tato postava přibyla až v pozdějším středověku) a neváhali si i vymýšlet a vytvářet úplně nové dějové linie,

občas na základě mylných domněnek (postava Kazi údajně vznikla jen špatným pochopením jednoho starého přísloví). Takže to, co dnes známe jako Staré pověsti české, rozhodně není pravý, originální staroslovanský mýtus. Už zřejmě nikdy nezjistíme, co je v něm původního, co do něj prosáklo ještě z keltských, germánských, nebo dokonce řeckých mýtů („dívčí válka“ je nepochybně inspirována bájemi o amazonkách), a co přidali středověcí (ale i novověcí) fabulátoři.

Přes to všechno je to mýtus nádherný, a hlavně v Jiráskově podání získal ryze a hrdě slovanskou podobu. Tento dobrodružný román se proto nesnaží pátrat po kořenech legendy ani ji historicky interpretovat. Je prostě jen její další, i když mnohem košatější a bujnější verze. Takto se ony události určitě nestaly a ani stát nemohly. Ale proč bychom si to nemohli na chvíli představovat?

Juraj Červenák

KAPITOLA PRVNÍ

Sekáč

Jízda z Kazína ke svatyni Vyšehrad na zapovězeném břehu posvátné řeky trvala zhruba půldruhého dne. Samo sebou, když měl nějaký posel, obětník nebo prosebník o věštbu kromobyčejně naspěch, mohl už za rozbřesku osedlat rychlonohého koně a hnát ho k Vltavě – *Divoké vodě* – tryskem, takže za soumraku už jej převozník za půlku železné, čtvrtinu stříbrné či palcový zlomek zlaté hřivny dopravil na pravý břeh. A ještě než se úplně setmělo a ponuré hvozdy za řekou se rozezněly huhlavými hlasy duchů a vzdálenými skřeky běsů, spěchající poutník podél potoka Botiče obešel celý Chrasten, u Jezerky obětoval rusalkám a pak vystoupal po táhlém úbočí k vyšehradské Vlčí bráně.

Kazi však neviděla důvod, proč kopat patami do koňských slabin; tím spíše, že měla schopnost slyšet v

hlasech zvířat jejich skutečné pocity, a tak se naučila zbytečně jim nezpůsobovat bolest ani neprováděla krvavé oběti – samozřejmě s výjimkou případů, kdy to bylo opravdu nezbytné, a v takových okamžicích se obracela na zkušenou Tetu. Když tedy onoho pozdně letního dne vyrazila ze svého dvorce, jenž se z příkrého, břízami zarostlého ostrohu shlížel v Mži, Svarogův žhavý kotouč už zářil vysoko nad východními lesy.

Její doprovod tvořily dvě dívky, které jejich rody vyslaly do Kazína naučit se čarodějnickému a ranhojičskému umění. Střežila je pětice družiníků ozbrojených oštěpy, širočinami, štíty a luky. Družina jela volným, bezstarostným tempem, s častými zastávkami na jídlo a pití, a cestu si zpříjemňovala vyprávěním příběhů či líbeznými písněmi v podání zlatohlasé Jaromily.

Když ale krátce po poledním odpočinku dosáhli rozcestí a Kazi odbočila ze široké hlavní cesty, vinoucí se podél Mže dále na východ, a nasměrovala svou klisnu na stezku, která vedla k Vyšehradu napříč hlubokými lesy, na družinu padl stín a dobrá nálada byla rázem ta tam.

„Vznešená,“ ozval se jinak málomluvný Mlčan, velitel jejích strážců, a čelo se mu zkrabatilo – ačkoli je pravda, že on díky hustému prošedivělému obočí vypadal zamračeně pořád, „myslíš to vážně? Opravdu chceš jet zkratkou?“

„Ovšem, jako vždy, když cestujeme na výroční slavnosti na Vyšehrad,“ přikývla Kazi a téměř konejšivě se na něj usmála – na nemocné, které často léčila lektvary a kouzly, to obvykle zabíralo. „Vím, co se ti honí hlavou, Mlčane. Že ta stezka se kroutí kolem Kavčí hory...“

„Přesně tak, Vznešená.“ Úsměvy mladých žen už na toho starého mrzouta zjevně neúčinkovaly – ani ty kouzelné. „Dělám si starosti o tvé bezpečí. Víš přece, jaká hrozba číhá v úvalu pod horou. Slyšela jsi nářky a bědování poutníků, kteří v těch temných hvozdech přišli o koně,

nebo dokonce o příbuzné, a sami vyvázli s ošklivými zraněními...”

„Samozřejmě že jsem je slyšela,“ odtušila Kazi. Její úsměv poněkud ochladl a zpod tmavě hnědé hřívky padající do tváře – zásadně nenosila čelenku, vlasy si zdobila jen tu a tam nějakým copánkem, vpleteným jantarovým korálkem anebo ptačím pírkem – blýskly na družiníka oči šedé a varovné jako bouřné nebe. „Vždyť jsem mnoha z nich vlastnoručně zašívala rány a zařikáním od nich odháněla zlé duchy. Cítím ve tvých slovech skrytou výčitku, Mlčane. Když už jsi nás poctil otevřením svých mlčenlivých úst, mluv bez vytáček. Předhazuješ mi snad, že jsem coby vládkyně povodí proti hrozbě nezakročila dost rázně? Poslala jsem přece nejlepší lovce, pamatuješ?“

„Poslala, ale k čemu to bylo? Jejich psy bestie podupala, koním břicha rozpárala, lovce nadosmrtně zmrazila, jednoho dokonce zahubila. Nechápej mě špatně, Vznešená, nedávám ti nic z toho za vinu,“ dodal rychle, když viděl, jak se její plná ňadra pod vyšívanou halenou zvedají v podrážděném nádechu. „Jsem jenom opatrný. Ne kvůli sobě a svým mužům. Naše oštěpy a sekery jsou připraveny potýkat se s jakoukoliv hrozbou, která nám zkříží stezku. Velmi se však bojím o tebe a o tvé družky...“

„Mlčane,“ řekla Kazi pomalu. Snažila se mluvit rozvážně, „chválím tvůj smysl pro povinnost, ale přeháníš to. S péčí i s obavami. Nebudeme přece nocovat venku v lesích, v mechu a houštích.“

A i kdyby, dodala v duchu, ani táboření pod holým nebem bych se nebála. Nebyla rozmazlená jako Libuše a lesních běsů se nebála o nic víc než Teta, která jim denně obětovala a naslouchala jejich šeptavým hlasům v hustých hvozdech kolem odlehlého Tetína. Kazi byla ze sester nejživotaschopnější – nebo se alespoň za takovou považovala. Na oplátku jí zhusta vytýkaly neukázněnost a

lehkovážnost a napůl žertem, napůl vážně jí spílaly do jezinek a divoženek.

„K večeru dorazíme do dvorce Zarubanů,“ dodala. „Svatoslav, syn Božejův, nás určitě vlídně přijme pod svou střechou. Navíc jsem slyšela, že okolo osady vztyčil palisádu. Za ní nám nic nehrozí. To, co v lesích řádí, není žádná lasice.“

„Jenže bĚs někdy útočí i za dne,“ namítal Mlčan vytrvale. „A pokud přenocujeme v Zarubanech, kolem Kavčí hory budeme muset projet zítra ráno...“

„Mlčane,“ přerušila jej Kazi přísně a už opravdu netrpělivě, „děláš ostudu svému jménu. Všechny tvé obavy jsou plané. Má kouzla nás ochrání před jakýmkoliv nebezpečím.“

„Ach...“ Mlčanovi se další námitky zadržly v krku. V duchu si řekl, že by asi neměl zapomínat na pověst své paní, považované za nejmocnější čarodějku kmene Čechů.

„Je to jenom zvíře,“ dodala Kazi, jako by četla jeho myšlenky, a do jejího opáleného obličeje se vrátil úsměv. „A v těchto lesích nežije tvor, který by se odvážil protivit mé moci.“

Na to už družiník nic neřekl, jen uctivě a trochu zahanbeně sklonil hlavu. Kazi nemluvila do větru, nechvástala se – ačkoli k tomu měla sklony – bylo to prostě tak. Měla pověst té, před níž se dávají na ústup, nebo se dokonce krotce plazí všichni lesní duchové a běsi.

Dosavadní dusot kopyt na dobře udupané hlavní cestě ztlumila tráva na zarostlé lesní stezce. Šumění Mže ztichlo za jejich zády a družina se vnořila do strakatých stínů.

#

Libuše a Teta – ale nejen ony – považovaly Kazi za paličatou. Ona sama připouštěla, že na tom něco je, ale

jedním dechem dodávala, že není taková z pouhého ženského rozmaru. Bylo to kvůli rychle se měnícímu světu. A také kvůli mužům, což spolu úzce souviselo.

Vláda žen a ženských bohyní nad světem končila. Nastal věk mužů. Starobylý svět magie ustupoval nadcházející vládě železa. Mocnosti Měsíce, přejícího láskyplné vášni a šeptaným kouzlům, střídalo Slunce, krví potřísněné zlato, neurvalost a povyk, mužský princip. Ano, na Vyšehradě se pořád obětovalo bohyním – Děvaně, Strize, Živě, Moreně – ale nepotrvá to dlouho a muži se přestanou bát vílích strážkyní Chrastenu a duchů dlících ve východních lesích. A pak se i pod duby na ostrohu vztyčí modly ohnivého Svaroga, hromovládného Peruna a bujného Velese. Kazi věděla, že těmto změnám nezabrání, ale rozhodla se jim čelit se vztyčenou hlavou, přímočaře, tváří v tvář, ne ze stínu, potají a složitým pletichařením, jak se to naučily ostatní ženy. Vystupovala směle a sebejistě a snažila se být ráznou vládkyní nejen pro obyvatele svého Kazína, ale i pro vladyky podřízených rodů u Mže. Jako vnučka velikého Sáma, dcera Krokova a údajně nejnadanější žačka čarodějnické školy na Budči si váhavost a nerozhodnost, natož nějaké babské fňukání nemohla dovolit.

I proto odvážně zvolila kratší stezku hustými lesy pod Kavčí horou. Ovšemže by raději poslechla Mlčana a cestovala bezpečnější oklikou. Jenomže byla správkyní tohoto kraje. Jestliže nikdo jiný nedokázal udolat hrozbu z temných lesů, musela se s ní střetnout ona sama. S jistou dětinskou škodolibostí – za niž se pak zastyděla a v duchu si za ni přísně vyhubovala – ji napadlo, že mužští lovci selhali a teď je na ní, na ženské, aby kraj osvobodila od nebezpečí.

Ano, ona se s bestii *chtěla* setkat. A utkat. Jistě, ta představa jí plnila srdce bázlivým chvěním, ale současně ji

podivně vzrušovala. Byla to výzva. Dobrodružství. Možnost naplno předvést své schopnosti.

Jak byla pošetilá!

Pochopila to za soumraku, když dojeli k Zarubanskému potoku, minuli nedávno sklizené pole a zahlédli Svatoslavův dvorec, krčící se v houstnoucím šeru u lesa.

„Chraň nás Perun a všichni bohové!“ zachroptěl Mlčan. Stejně jako všichni členové průvodu se snažil zklidnit jančícího koně. Muži sahali po zbraních, ženy po amuletech.

Už první letmý pohled jim prozradil, že se tu něco stalo. Něco nedobrého. Z dymníků chýší se nekouřilo a nad střechami se nevznášela ona matná rozptýlená záře, stoupající z ohnišť a halící k večeru každé lidské sídliště. Na dvorci ležel jen zlověstný soumravný stín a skličující ticho.

Kazi prostým kouzlem zklidnila koně, aby mohli pokračovat dál. Bližší pohled družině odhalil ještě pádnější důvody pro vážné obavy.

Ano, vladyka Zarubanů skutečně nechal ohradit dvorec palisádou. Avšak očividně mu nebyla příliš platná. Masivní brána ležela v blátě, rozbitá, popraskaná, se zpřetrhanými lýkovými úvazy. Byla vyvrácena takovou silou, že se s ní svalil i kus hradby, ačkoli Zarubané svou práci rozhodně neodbyli a nezapustili kůly do půdy mělce.

„Tohle nebyl nepřátelský útok,“ vysoukal ze sebe Mlčan. „Chci tím říct... neútočili lidé. Nevidím žádné šípy ani stopy ohně. A ty rýhy na břevnech, ty určitě nezpůsobily sekery. Spíš to vypadá...“

„My víme, Mlčane,“ uřála ho Kazi. „Jako stopy po zubech a klech.“

„Bohové, jaká strašlivá zubiska mohla udělat tohle?“ zírала Slava, jedna z Kaziných družek, na dlouhé třísky, které trčely z polámaných, poškrábaných, a místy dokonce rozdrcených kůlů.

Kazi neodpověděla. Pobídla klisnu a vjela na dvůr. Kopyta zaduněla na povalené bráně.

„Dej pozor, paní!“ varoval ji Mlčan a s pozvednutým oštěpem v ruce ji rychle předjel. I ostatní muži vjeli do dvorce a spěšně se rozptýlili kolem, pohledy ostražitě, svaly napjaté. „Co když obluda pořád číhá nablízku?“

„Nečíhá, Mlčane, vím to,“ zastavila na malé kruhové návsi. „Cítila bych ji. A tady není ani živáčka. Snad až na těch pár vran támhle na stromech...“

Kazi se zarazila a její hlas se vytratil do šepotu. Podivný pocit ji přinutil vrátit se pohledem k mrchožroutům. Snad tucet havranů a krkavců, sedících vedle sebe na větvích buků, dubů a javorů, neshledala hodných pozornosti. Jenomže pak vzhlédla výš a spatřila osamělou vránu, sedící vysoko v koruně košatého kaštanu, který natahoval větve až nad palisádu. Černý pták měl ze své pozice nepochybně dokonalý rozhled po celé osadě. Kazi však naplnil neodbytný, husí kůži způsobující pocit, že se i přesto dívá přímo na ni. V upřeném pohledu temného oka na nehybné, soustředěně natočené hlavě bylo něco hrozivého, nepřirozeného... něco, co nemohlo pocházet z prostého ptačího vědomí.

Skoro jako by se na ni očima vrány dívala lidská mysl.

„Kněžno?“ vyrušila ji Jaromila, která jako první postřehla nepřítomný výraz v Kazině obličeji. „Co se děje?“

Tajemná vrána zakrákala, odrazila se od větve a zapleskala křídly. Snesla se nad ves, přelachtila poutníkům nad hlavami a pak vzlétla nad hvozd a zmizela jim z dohledu. Kazino podezření, ještě před chvilkou tak intenzivní, najednou zesláblo a stalo se jen nezřetelnou ozvěnou podivných, ničím nepodložených pocitů.

„Nic,“ potrásla Kazi hlavou a vrátila se myslí i pohledem zpátky do dvorce. „Něco se mi zdálo.“

Její průvodci se s neskrývaným zděšením rozhlíželi po osadě. Zkáza byla všudypřítomná. Prosté chýše z proutí a bláta měly pobožené stěny, jedna se dokonce zřítla úplně a od ohniště vzplála. Naštěstí požár nepřeskočil na ostatní příbytky. Vladykovo obydlí, dlouhý bytelný srub, v němž zřejmě prchající vesničané našli dočasné útočiště, nesl podobné stopy po zuřivě dorážejících klech jako brána. Hlavně okolo vylomených, na prahu pohozených vrat. Sýpka nedaleko srubu byla rovněž násilně otevřena, a když Kazi ze sedla nakoukla dovnitř, viděla, že obilí z nedávné hojné sklizně je podupáno a zaneřáděno blátem, hnojem a chomáči dlouhých štětín. A vyžráno, jako by se do něj pustilo celé stádo vyhladovělé vysoké.

„Nikde ani noha,“ zabručel Mlčan. „Ale ani žádná mrtvá těla. Pokud nepočítáme tamty zdechliny,“ ukázal na zubožené mršiny dvou psů. Odvážná zvířata se zřejmě pokusila útočnicka zastavit. Skončila v blátě, podupaná, potrhaná, s vyhrězlými vnitřnostmi... a ohryzaná. „Kam se všichni poděli?“

„Utekli,“ odvětila Kazi ponuře. „Ráno se poohlédneme po jejich stopách.“

Ne, tohle opravdu nemělo na svědomí *jenom zvíře*, jak předtím chlácholila Mlčana. Šeredně se spletla. Lidé z lesů říkali, že bestie zpod Kavčí hory je démon, zlý a krvelačný, zosobnění starých lesních mocností, bránících se před postupujícími lidmi a jejich nenechavými sekerami, luky a loveckými oštěpy. Kazi tuto možnost už předtím na okamžik připustila, ale pak mávla rukou a řekla si, že to, co pochází z dávného magického světa, je spřízněno s prvotním, tedy ženským principem. Tudíž si troufala to porazit, či dokonce zkrotit.

Ted' chápala, jak byla bláhová. A zdálo se, že se ji bohové rozhodli důrazně pokárat za její domýšlivost.

Jenomže na zpytování svědomí a sypání popela na hlavu teď nebyl čas.

„Pospěšte!“ zavolala na rozptýlenou družinu a sklouzla z klisny. „Opevníme se ve vladykově srubu!“

„Vznešená,“ polekal se Mlčan. „Měli bychom odsud okamžitě odjet...“

„Máš rozum?“ zasyčela na něj. „V noci? Do lesů? Ani nápad.“ To ji asi podráždilo nejvíce – že musela přiznat svůj strach, ačkoli předtím hýřila směлыми úmysly. „Všichni z koní. Chlapi opraví vrata a my tři mezitím vztýčíme kolem dvorce novou ohradu. Tahle bude sice neviditelná, ale snad zadrží útočníka lépe než ten Svatoslavův plot.“

Družina bez dalších námitek poslechla a dala do práce. Z černých, neprostupných hvozdů už se totiž plížila temnota. Zanedlouho vezme zarubanský dvorec do náruče – a nebude to laskavé, konejšivé objetí. Ze tmy nepřicházelo nic dobrého.

Ne v těchto dobách, kdy se běsi a duchové začali objevovat už i na levém břehu Divoké.

#

*Jestřábí pero, hadí zub,
medvědí játra, žalud-dub,
čaromoci té se, běse, střež,
od kruhu z kouzel honem běž...*

Kazi vhodila do ohně jestřábí pírko. Měla ho od Tety, jejímž živlem byl vzduch – na hoře Pohled nad Tetínem často vzývala větrné duchy a bohy putující nebesy, zejména nespoutanou Strigu. Zatímco se pírko kroutilo a syčelo v plameni, Kazi pokračovala v rytmičtém zaklínání. Snažila se soustředit na kouzlo a vytěsnit ze srdce obavy. Ó ano, i ona se dokázala bát, přestože před svou družinou

vystupovala směle a sebejistě. Tušila, že bohové se rozhodli naučit ji pokoře – a že nestačilo hrůzy vidět, že ještě musí nějaké i sama zakusit.

Seděla na patách u ohniště v lechově prostorném srubu, kolena těsně u kamenného kruhu, rukama kroužila nad čím dál odvážnějšími plameny a pronášela výhruzná zaříkadla. Slava a Jaromila mezitím obcházely dům a věšely na vyčnívající trámy krovu, hlavně nad okna a nad dveře, ochranné návazy z vyšívaných stužek, hadích kůží, pečlivě spleteného trní, čaromocného býlí a krouceného bronzového drátu. Mlčan a jeho družiníci se na tu chvíli nenápadně uklidili stranou – když ženské začaly s čarováním, každý rozumný chlap se držel co nejdál. Dva junáci se v přístřešku na zadním dvoře srubu starali o koně, Mlčan a zbylí dva muži se pustili do opravy vrat – odněkud ze vsi zaznívalo bušení sekery a bručivé hlasy.

Kazi podruhé sáhla do ošoupané kožené brašny, v níž nosila své léčitelské i čarodějnické náčiní. Vytáhla malou hliněnou lahvičku, odzátkovala ji, přitiskla k hrdlu palec a pokropila ohniště několika kapkami. Voda pocházela z Jezerky, posvátného pramene tryskajícího z úbočí pod Vyšehradem. Byla to převzácná tekutina, protože rusalky, nemrtvé strážkyně Chrastenu, pramen bedlivě střežily. Dokonce ani Kazi neměla přístup do zakázaného lipového háje, který Jezerku chránil. Pouze Libuše, odjakživa uctívající bohyni Děvanu, měla výsadu jednou za rok vkročit do svatoboru, vykoupat se v divotvorné vodě a načerpat z ní sílu a jasnozřivost. To ona přemluvila Vlastu, vílí velekněžku, aby jí dovolila uschovat pár cenných kapek pro starší sestru. Kazi za ně musela zaplatit dívkou ze své družiny – samozřejmě rusovlasou, jak žádal odvěký zákon – která byla obětována Děvaně a pak znovu oživena v prameni, čímž se stala jednou z rusalek.

Nakonec Kazi vytáhla kožený váček a se soustředěným výrazem nasypala do plamenů špetku půdy. Byla to čáry nasáklá hlína z kazínského svatiště, smíchaná s popelem obětí – především květů a zrní – a zaschlou krví, jak zvířecí, tak lidskou. Země, z níž pocházelo všechno býlí a magické kameny, byla zdrojem Kaziny síly. Pod povrchem tekly proudy nesmírné, prastaré, divotvorné moci a ona je dokázala vycítit a čerpat z nich. V tom jí napomáhala bohyně Živa, která byla Zemí.

*Rysí dráp a ocas ještěřčí,
sokolí srdce, tesák vlčí...*

Povzbuzena sílicími kouzly Kazi cítila, jak z ní strach postupně uniká, podobně jako krev z lůna během každoměsíční očisty. Vytáhla z brašny další váček a nabrala z něj mezi prsty trošku bledého, pronikavě páchnoucího prášku. Nakonec byl na řadě živel ohně. To byla mocnost čarodějů z Budče, kteří od útlého dětství pečovali o dcery velebněze Kroka. Mocnost divoká a vášnivá. Kazi byla prudká jako on, ale stejně oheň neměla kdovíjak ráda. Jistě, při kouzlení byl užitečný, leckdy dokonce nezbytný, ale byl stejně jako slunce či blesk mužským, násilným živlem...

Hodila hořlavý prášek do ohně a rychle se odtáhla. Prskající plameny vyšlehly půl sáhu vysoko a roztančily stíny v koutech srubu, kde stály modly zarubanských otců.

V tom okamžiku večerní ticho rozpáralo pronikavě zakrákání. Kazi sebou polekaně trhla. Ne snad kvůli samotnému zvuku, ale proto, že se naplno vrátily ty zvláštní pocity, které ji zneklidnily krátce po příjezdu do osady. Zase tady bylo to cizí vědomí, nesené ptačími křídly a zírající zpoza děsivě černých vraních očí. Možná to nebyl

tentýž pták, ale mysl, která jej ovládala, byla stejná jako předtím.

Kazi vyskočila od ohniště a přeběhla ke dveřím. *Kdo? Kdo je to?* Slyšela o čarodějích, kteří uměli vložit svou duši do zvířat či ptáků a pak pádili lesy anebo plachtili nad horami a pozorovali končiny odlehlé tucty a tucty mil, aniž by se tělesně vzdálili od ohniště ve své chýši či svatyni. Byla snad svědkem podobných kouzel? Osobně mága s takovými schopnostmi neznala, ačkoli o jejím otci se vyprávělo, že za mlada, když byl ještě plný sil, zvládal i složitější kouzla...

Vrána opět zakrákala, jako by záměrně chtěla přitáhnout kněžninu pozornost. Kazi vyšla na zápraží a vzhlédla do korun stromů, těch střapatých, nevlídně černých stínů na pozadí o něco málo světlejší oblohy. Ptáka sice neviděla, ale jeho vědomí teď cítila velmi zřetelně. „To je zvláštní,“ řekla Jaromila, dívající se stejným směrem.

„Ptáci takhle potmě obvykle nelétají...“

„Tenhle není obyčejný.“

Jaromila i Slava, která právě přišla blíž, na vědmu tázavě pohlédly. Neklid v jejím výrazu je polekal.

„Tak co je tedy zač?“

„To kdybych věděla. Nemůžu se zbavit dojmu...“ Kazi nedokončila. Najednou jí po celém těle naskočila husí kůže a nitrem zprudka zacloumal úplně jiný pocit – varovný, naléhavý, ječící zvěst o strašlivém nebezpečí.

Bylo to tak silné, že to ucítily i její méně nadané společnice. Sklonily pohledy zpátky k chýším. A jejich obličeje zbledly tak, že až zasvítily do tmy.

„Kněžno...“ vysoukala ze sebe Slava.

„Vidím,“ zašeptala Kazi.

V temnotě mezi troskami chatrčí se světlo ohně, proudící ze dveří srubu, ďábelsky rudým odrazem zablesklo

v páru zlovlných očí. Kazi nechápala, jak se mohla bestie dostat tak blízko, aniž by ji zaslechla anebo jinak zachytila svými kouzelnými smysly...

Teď však nebyl čas se tím zabývat.

„Dovnitř,“ zachroptěla a sama udělala krok zpátky. „Pomalu.“

Dívky poslechly a začaly opatrně ustupovat ke dveřím. Tvor zafuněl a varovně hrábl kopytem.

V tom okamžiku ve tmě zapleskala křídla. Nad návsí se mihl černý stín a kněžkám se do uší zarylo další pronikavé zakrákání.

Povel k útoku.

„Mlčane!“ zaječela Kazi z plných plic, otočila se na patě a skočila do dveří srubu.

Zarachotila těžká kopyta. Kazi, která vnímala každý pohyb krtka nebo červa v zemi, měla dojem, že se jí půda pod chodidly chvěje jako při zemětřesení.

„Dokonči kouzlo, kněžno!“ zavřískala Jaromila. Jak se dvě mladší kněžky v panice snažily bok po boku protlačit dovnitř, Slava zakopla o vysoký práh a natáhla se jak široká, tak dlouhá přímo ve dveřích. Poskakující plameny běsových očí se hnaly ke srubu.

„Je hotovo!“ křikla Kazi a vyšklubla z brašny u pěkně klenutého boku čarodějnický nůž se širokou, oboustranně broušenou čepelí. Něco jí řeklo, že jí bude víc k užitku než všechny amulety a kouzelné návazy. „Honem dovnitř! Mlčane!“

Družiníci už se o překot hnali k roubenému stavení, ale nemohli to stihnout. Tvor byl jako povodeň, rychlý a nezadržitelný. Mlčan mrštil oštěpem, ale bohové dnes měli zlomyslnou náladu – v okamžiku hodu muži podklouzla noha na blátě, takže hrot proletěl těsně nad silnou šíjí bestie a uvázl v zemi.

Vzápětí se útočník, jenž byl až do této chvíle jen nezřetelnou černou siluetou, vřítíl do proudu ohnivého světla na zápraží.

#

Vesničané z lesů sevřených Mží a Vltavou mu říkali Sekáč. A pokaždé, když to jméno vyslovili, hned se dotýkali amuletů a drobných sošek bohů na svých prsou, anebo – protože nejčastěji si hrůzostrašné příběhy vyprávěli u medoviny či hořkého piva – spěšně nakláněli rohy a poháry a drobnými úlitbami si tak usmiřovali duchy, běsy a bohy.

Kazi, ač je předtím lehkomyslně a posměšně nařkla z pověřivosti, teď najednou dokonale rozuměla jejich strachu.

V životě už samozřejmě viděla mnoho divokých vepřů. Kraj kolem Kazína byl bohatý na lesy a lov byl pro obživu pořád stejně důležitý jako hospodaření na skromných polích či chov dobytka, ovcí a prasat. Jenže ani ten největší kanec, jaký se kdy opékal na železném rožni nad ohništěm v kazínské knížecí palotě, se Sekáči nemohl rovnat. Zrůda, která se právě s lomozem a rykem vyřítila z temnoty, byla přinejmenším o polovinu těžší a mohutnější než běžný divočák – připomínala spíše mladého zubra s kančí hlavou.

Z kňoura šla hrůza. Blátem ulepenou srst měl tmavě hnědou, hřivu naježených štětín na robustním hřbetě o něco světlejší, ryšavou. Široká hlava byla znatelně tmavší a rypák úplně černý, takže obrovské zažloutlé kly o to více vynikly. Malá očka děsivě žhnula, jako by v nich odraz ohně zažehl vlastní plameny.

Kazi stačil jediný pohled, aby uvěřila, že má před sebou opravdového démona.

Pak začala hrůza.

Sekáč na rozdíly mezi muži a ženami, jimiž se Kazi před chvílkou v duchu zabývala, nedbal. S táhlým zaryčením, které spíše než prasečí kvičení připomínalo řev krvelačné šelmy, zaútočil na čarodějky.

Jaromila ještě pořád pomáhala Slavě vstát, když mezi ně vpadl špinavý rypák. Slavu nemilosrdně srazil pod zběsile bušící kopyta. Jaromilu náraz divoce šhubající kančí hlavy odhodil stranou. Ze stehna rozpáraného dlouhým klem vytryskla krev.

„Ne!“ zaječela Kazi, vyškubla z ohniště hořící klacek a odhodlaně zašermovala nožem i provizorní pochodní. „Zpátky, zrůdo! Ve jménu Živy i samotného Svaroga, jehož síla je v každém plameni a stravuje zlovolnou moc běsů!“

Sekáč se však jejich do vzduchu črtaných magických znamení nezalekl. Stejně tak ho nezastavily čarodějné názvy nade dveřmi. Důkladně podupal Slavino křehké tělo – kosti hlasitě zapraskaly a jekot mladé kněžky se změnil v chrčení a sténání – a vtrhl do srubu. Kazi ucouvla před jeho plamenným pohledem. Kňour vztekle zafuněl a sklonil rypák k útoku.

V tom okamžiku zadrnčela tětiva a do kancova hřbetu se zapíchl šíp s kostěnou špičkou. Mlčan a jeho dva pobočníci se drali do srubu, přičemž se snažili nešlápnout na ztichlou Slavu, křečovitě se chvějící na prahu.

„Uhni, paní! Uteč!“ vykřikl Mlčan, spíš proto, aby na sebe přitáhl pozornost zrůdy. Povedlo se. Raněný divočák se otočil a ucovl. Nebyl to však projev strachu před početnějším nepřítelem – jen se tím snažil získat prostor k útoku. Vzápětí zuřivě zaryčel a vyrazil proti mužům, až mu zpod kopyt odletovaly kusy tvrdé hlíny z udusané podlahy.

Možná muže znejistilo rozkomíhané světlo ohniště, které ve srubu probudilo rej mámivých stínů; možná jim

prostě hrůza z pohledu na démona s hořícíma očima rozechvěla ruce. Lučištník už nestačil přiložit k těživě druhý šíp – štětinatá hlava mu podrazila nohy a junákovy kotrmelce zastavila až roubená stěna. Padajícím tělem drcený luk zapraskal společně s kostmi.

Druhý muž vši silou bodl oštěpem. Hrot však sklouzl po tvrdé lebce a pouze kanci roztrhl zašpičatělý boltec a rozčísł husté štětiny za hlavou. Sekáč, až neuvěřitelně pohotový, hbitě sevřel ratiště oštěpu v hubě a rozkousl je jako shnilou mrkev. Vzápětí nabral muže na kly a odhodil ho za sebe. Mužovo vytí umlčel tvrdý náraz, který mu vyrazil dech.

Mlčan zděšeně uskočil, zakopl a dopadl na zadek. Divočák se na něj chtěl vrhnout, ale zachytil pohyb někde na okraji svého zorného pole. Otočil se a loupl ošklivým pohledem po Kazi, která se obloukem snažila dostat ke krvácející Jaromile.

Zaútočit však už nestihl.

Prudký náraz otevřel zadní dveře a do srubu proměněného v krvavé bojiště se s křikem vřítily dva družiníci od koní. Při pohledu na tu spoušť na okamžik zmlkli a zaváhali, ale pak sebrali odvahu a s oštěpem a sekerou v rukou se vrhli na Sekáče. I Mlčan se zvedl, popadl širočinu a s pomstychtivým výkřikem se vrhl do boje.

Kazi odhodila hořící větev a padla na kolena k ležící Jaromile.

„Nech mě, paní,“ štkala dívka a zoufale si tiskla dlaně na ošklivě krvácející ránu na stehně. „Zachraň se, uteč do lesa, vylez do koruny stromu...“

„Nemluv!“ sykla Kazi, nožem odřízla z Jaromiliny sukně pruh látky a zkušeně stáhla nohu nad ránou, čímž zpomalila krvácení.

Z chumlu mužů, tančících kolem divočáka odvěký tanec lovců, s řevem vyletěl další družiník, a když spadl, už nedokázal vstát, jen se se skučením odplazil do kouta. Sekáč necítil strach. Bolest v něm jen rozdmýchala vztek, bojovnost a šílenou touhu po krvi. Další muž se s výkřikem skácel pod černá kopyta, zapraskaly kosti.

„Uteč, Vznešená!“ zařval Mlčan. Mával kolem sebe širočinou a ustupoval k ohništi, možná v bláhové naději, že se zvíře zalekne vysoko šlehajících plamenů.

Ani náhodou. Sekáč s rypákem u země a hrůzu nahánějícím chrochtáním vyrazil. Sekera dopadla a zasáhla naježenou hlavu, ale nebyl to moc silný úder a tlustou lebku nerozštípl. Zato náraz vlhkého čenichu odmrštil muže jako kopanec rozzuřeného koně. Družiník se s kletbou zřítíl na záda a zátylkem narazil do plochého kamene u ohniště, na kterém se obvykle pekly obilné placky. Mlčan zmlkl.

Kazi mezitím zastrčila nůž zpátky do brašny a s vypětím všech sil vlekla Jaromilu ke dveřím. Právě se ji chystala přetáhnout kolem strašlivě potlučené, nedýchající Slavy přes práh, když si náhle uvědomila, že zvuky boje ztichly. Srubem znělo už jen sténání raněných mužů a poplašené ržání koní někde za domem. A nevýslovně zlověstné, výhružné funění. Ztuhla a s malou dušičkou vzhlédla.

Sekáč stál u ohniště, děsivě velkolepá silueta na pozadí plamenů, dokonale černá, pouze se dvěma doutnajícími uhlíky na štětinaté hlavě. A ta planoucí očka hleděla přímo na ni. Z rypáku uniklo další popuzené zachrochtání. Čerstvá krev na špičkách tesáků se zaleskla v ohnivém světle.

A tehdy tmavovlasou kněžnou prostoupilo podezření, že Sekáč nezaútočil náhodně, ale že přišel jen a jen kvůli ní. Že všechno to vraždění a zkázu způsobil jen proto, aby vylákal čarodějnou kněžnu z Kazína a mohl ji konečně rozsápat na kusy.

„Běž, Kazi,“ zachroptěla pobledlá Jaromila, která rovněž jako uhranutá opětovala pohled běsových očí. „Uteč, jestli je ti život milý... U lůna Živy, poslechni!“

Kazi pochopila, že nemá na vybranou. Ne však v zájmu vlastní záchrany. Právě naopak – musí dát život v sázku, aby zachránila ostatní. Svéhlavým rozhodnutím cestovat lesy pod Kavčí horou přivolala na své věrné tuto neslýchanou pohromu. Teď za to musí zaplatit a udělat všechno pro jejich přežití. I kdyby ji to mělo stát krk.

Opatrně, zadržujíc dech, opřela chroptící Jaromilu o dřevěnou zárubeň a pomaloučku se narovнала. Poté pozpátku překročila Slavinou krví potřísněný práh. Couvla ještě o krok, pak o další...

Sekáč zaryčel, zarachotil kopyty a vyrazil ke dveřím.

Kněžna se otočila a s cípem vyšívané haleny pozvednutým nad kolena se rozběhla přes náves a mezi zničenými chýšemi. Dvorec byl malý, raz dva byla u vylomené brány. Tam se krátce ohlédla. V obdélníku světla v dveřích srubu spatřila Sekáče a siluetu naklánějícího se Jaromilina trupu. Věrná kněžka na kňoura něco křičela a snažila se ho zadržet, zajistit své paní náskok. A částečně se jí to i povedlo. Běs se u ní zastavil, podrážděně ji srazil čenichem k zemi a rozšklebil tlamu, nepochybně s úmyslem rozdrtit jí lebku.

„Ne!“ zaječela Kazi, až se od lesa odrazila ozvěna. „Tady jsem, prase! Chceš přece mě, ne?! Tak si pro mě pojď!“

Sekáč vzhlédl. Zavřel tlamu, nechal Jaromilu být, hrábl kopyty a vyběhl na zápraží. Uháněl k bráně a postupně zrychloval. To už ale Kazi běžela podél palisády k lesu. Než Sekáč s táhlým rykem vyrazil z brány, ona už skočila do temného houští.

#

Snažila se nepropadnout panice a prozatím uzamknout hrůzu někde v zastrčených kobkách podvědomí. Kdyby se teď rozbřečela, s očima zalitýma slzami by se ve ztemnělém lese orientovala ještě hůř. Už tak nabyla dojmu, že nepřátelský hvozd pomáhá svému obludnému kančímu strážci – všechny větve, vyčnívající kořeny a trnité šlahouny jako by se jí za každou cenu snažily strhnout k zemi anebo přinejmenším zpomalit.

A dařilo se jim to. Brzy za sebou zaslechla sílící dupání a funění. Černé, ve tmě neviditelné tělo si razilo cestu porostem mnohem rychleji než mladá žena. Kazi cítila, jak jí nenechavé, trnité ruce lesa cuchají vlasy, škubou oděvem a drásají pokožku. Na jednom z keřů za hlasitého páravého zvuku nechala kus rukávu. Zdržení to bylo sice malé, ale i tak zkrátilo její už tak nevýrazný náskok. Dunění kopyt a šustění naježených štětín v listoví už zaznívalo těsně za ní. Lýtka jí olízli vlhký dech ze Sekáčova rypáku.

„Bohové!“ vykřikla a v duchu dodala: *Pomozte!*

V tu chvíli, zčistajasna, se před ní vztyčil rozložitý stín košatého stromu. Odrazila se jako rys a zachytila se rukama nízko visící silné větve. Divočák pod ní proběhl tak těsně, že ji ještě udeřil štětinatým hřbetem do paty.

S hbitostí znásobenou pudem sebezáchovy se Kazi vytáhla na větev. Sekáč proběhl kolem stromu, zabořil kopyta do měkké lesní půdy a s podrážděným chrochtáním se otočil. Přidusal zpátky ke zvrásněnému kmenu a vztekla do něj práskl kly. Dub se zachvěl, ale uprchlice nebyla zralý žalud a otřes ji z větve neshodil. Spěšně šplhala výš. Kanec pod ní zuřivě ryčel, stavěl se na zadní, bušil do stromu kopyty i rypákem, ale nebylo mu to nic platné. Kazi se dostala do rozsochy kmene a vyčerpaně se svalila do listy vystlaného dolíku.

Nestačila si však ani vydechnout. Ušní bubínky jí téměř bolestně rozechvělo pronikavé krákání. Čišela z něho nenávid. Kazi sebou polekaně trhla a vzhlédla.

Do koruny stromu se seshora vřítíl černý pták. Nedbal na to, že křídly naráží do větví a může si polámat křehké kosti – prodíral se ke Kazi za hlasitého šustění listí i peří, za lomozu lámaných větviček a ohlušujícího krákání. Byl jako posedlý zlým duchem – a vědma už nepochybovala o tom, že je tomu opravdu tak. Zděšeně vykřikla a opět z mošny vytáhla svůj nůž. Vrána se jako mrštěný kámen prodrala spletí větví až k ní a záutočila na Kazi vším, čím mohla – ostrým zobákem, spáry, bušícími perutěmi. Kněžna se ohnala nožem, ale minula a vzápětí už si musela chránit oči pozvednutým předloktím.

Ani Sekáč se nevzdával. Poznal, že jeho spojenec při troše štěstí srazí kořist ze stromu dolů, na jeho kly. Znásobil úsilí a urputně do kmenu mlátil kopyty a narážel svalnatými plecemi a boky, jako by jej pokousali komáři a potřeboval se poškrábat.

Vrána stačila Kazi rozdrásat do krve, než se kněžně konečně podařilo popadnout ji za křídlo. Vší silou máchla ptačím tělem a udeřila jím o jednu z tlustých větví vybíhajících z rozsochy. Křuplo to, ale démonický útočník se nevzdával a začal sebou házet ještě divočeji.

„Živo!“ vykřikla Kazi zoufale, jednou rukou přitlačila vránu ke kmeni a druhou švihla nožem. Probodla mrchožrouta skrz naskrz a pak trhla čepelí, čímž ptáka vykuchala. V tom okamžiku se jí do mysli zakousl vzdálený výkřik.

Prašivá děvko! Ještě jsme spolu neskončily...

Zároveň ucítila závan kouzelné síly, tak silný, že jí rozcuchal vlasy a rozechvěl listí na okolních větvích. Poznala, že vědomí, které ptáka posedlo, ať už patřilo komukoli, právě opustilo zotročené ptačí tělo. Malým

zadostiučiněním pro ni bylo alespoň to, že ta cizí duše zřejmě ucítila tělesnou bolest umírajícího tvora.

Kazi shodila chraplavě skřehotající vránu ze stromu. Tělo, šhubající sebou v posledních křečích, dopadlo přímo pod Sekáčův rypák. Kňour se překvapeně zarazil, ale pak mu do čenichu vnikl pach krve a vyhřezlých vnitřností a v tom okamžiku se na polomrtvého ptáka vrhl, jako by to byla sama Kazi. Dupal po něm, kousal a šhubal, až kolem létalo zkrvavené peří.

Vědma naslouchala jeho hlasitému chrochtání a dusání. Lapala po dechu, svalená v rozsoše, krvavý nůž pořád pevně sevřený v dlani. Srdce jí v hrudi doslova poskakovalo a rozčuchané vlasy se lepily ke zpocenému čelu a skráním. Chvilí trvalo, než se Sekáč vyřádil. Zřetelně slyšela praskání ptačích kostí v jeho tlamě. Krvavé sousto jako by jej konečně uklidnilo. Ustaly i dunivé nárazy do dubu. Rypák ještě párkrát zafuněl a vzápětí zapraskalo křoví. Kanec se vzdaloval.

Kazi pozorně naslouchala. Nebyl hloupý. Nějakou chvíli ostražitě obcházel kolem. Pak se najednou rozběhl zpátky, opět se vyřítit na mýtinu pod dubem a párkrát vrazil do kmene. Když tím ničeho nedosáhl, ještě chvíli čenichal kolem, ryl ve vrstvách tlejícího listí a kypré lesní půdy a tu a tam strčil čenichem do ubohých ostatků vrány. Kazi se sevřeným srdcem naslouchala, jestli nezamíří zpátky ke dvorci. Sekáč však o Zarubany zjevně ztratil zájem. Lomozil v houštinách kolem dubu, vzdaloval se a zase se vracel, veden marnou nadějí, že ta, již pronásledoval, opustí vysoko položený úkryt a sleze dolů, kde na ni dosáhne.

Nemohla dělat nic – pouze čekat. Patrně až do rána, dokud se Sekáč neunaví a neodebere se někam zpátky pod Kavčí horu, do svého bahniště, v němž divočáci obyčejně přečkávají den.

Schoulila se v rozsoše, hledajíc pokud možno pohodlnou polohu. V dlani sevřela amulet, spočívající v žlábků mezi jejími rozechvělými ňadry. Byla to malá plochá stříbrná schránka s nádherně tepaným hadem-ochráncem na víčku. Uvnitř chřestily hadí zuby, sušený kořen čarovného býlí, krystal fialového křemene a několik zrníček pšenice. Všechno pocházelo ze země a bylo nasáklé mocí Živy. Kazi z amuletu obvykle čerpala sílu. Tentokrát však bohyně zůstala vůči jejím tichým prosbám hluchá – možná proto, že její úkryt byl tak daleko od země. Namísto úlevy na ni najednou naplno dolehla únava, žal a pocit selhání. Kousla se do spodního rtu, až ucítila chuť krve. Zalil ji stud a pocit viny za všechnu tu hrůzu, kterou nezpůsobil Sekáč, ale její pýcha, umíněnost a domýšlivost.

A tehdy se konečně roztřásla pláčem.

KAPITOLA DRUHÁ

Doupě pod Kavčí horou

Kazi byla přesvědčená, že po tom všem – a díky neustávající hrozbě – určitě probděl celou noc, ale po nějakém čase jí únava přece jenom zavřela oči. Měla dojem, že jenom dřímá, pronásledovaná neklidnými sny, ale když se náhle s trhnutím probudila, listovím se už do koruny stromu prodíralo kalné šero úsvitu.

Rychle se sebrala. Neprobudila se totiž jen tak. Něco zaslechla.

Porostem šustily kroky.

Napjatě se zaposlouchala – a vzápětí si oddechla. Tohle rozhodně nebylo těžké dupání kančích kopyt. K dubu se

blížil dvounohý tvor. Kazi zvědavě a s nadějí, přesto však obezřetně, vyhlédla z úkrytu.

A podivila se.

Na to, že muž našlapoval lehce jako lesní šelma, byl neobyčejně dobře stavěný. Právě si dřep, natáhl svalnatou ruku s bronzem pobitým koženým chráničem zápěstí a zvedl z podupané, rozryté země černé pírkó. Chvíli si je zamyšleně prohlížel, dokonce ho očichal, pak věnoval zkoumavý pohled dalším ostatkům vrány roztroušeným kolem i skvrnám zaschlé krve v mechu. Potom se podíval na sedřenou, kančími chlupy ulepenou kůru stromu. Vzápětí ho bystrá úvaha přiměla vzhlédnout do koruny.

Kazi instinktivně ucukla. Kdovíjak moudré to však nebylo, protože při tom pohybu sklouzla zpátky do rozsochy a zetlelé listí v dolíku hlasitě zašustilo. Začala zuby.

„Neměj strach,“ pronesl muž klidně. Snažil se o konejšivý tón, ale hluboký, mírně ochraptělý hlas se spíše než k takovýmto vlídným projevům hodil k vydávání rozkazů či povzbuzování před bojem. „Sekáč už je daleko.“

„Víš to určitě?“ špitla po krátkém zaváhání.

„Určitě.“ Zavržala kůže – muž se vztyčil a přistoupil ke stromu. „Odebral se zpátky do svého bahniště v úvalu pod Kavčí horou. Tam přečká do setmění. Nesnáší denní světlo... Ukaž se mi. Já ti neublížím. Nejsem doudebský zbojník ani saský lovec otroků. Nebudu od tvých sester požadovat výkupné.“

„Ach... Takže mě znáš.“ Vystrčila hlavu z úkrytu a pohlédla na něj škvírou v hustém větroví a listoví. „A já znám tebe,“ vyhrkla, když spatřila osmahlý obličej s výraznou čelistí pokrytou zhruba třídním černým strništěm. „Ty opravdu nejsi lapka.“

„Vždyť to říkám. Vzpomínáš si na mě?“

„To bych řekla. Potkali jsme se na velikém kmenovém shromáždění loni na Vyšehradě. Jsi Bivoj, syn Sudivojův, nový vладыka Strošovců. Já... slyšela jsem o odchodu tvého otce do Návu. I o podivných okolnostech, za nichž k tomu došlo...“

„Vskutku podivných,“ potvrdil s temným stínem v hlase, ale dále to nerozváděl.

Soukala se z rozsochy. „To jsem ale hrdinka, co? Schovávám se na stromě jako veverka.“

„Nemáš se vůbec za co stydět. Viděl jsem zarubanský dvorec. Sekáč zase řádil, kéž by mu Perunova sekera rozdrtila kosti na prach! Kromě toho, slyšel jsem, že tvůj útěk byl vlastně odvážný čin – prý ses snažila zrůdu odlákat od svých průvodců...“

„Našel jsi je?“ vyhrkla. „Přežili? Jsou v pořádku?“

„Jak kdo. Jedna dívka a jeden z mužů už tančí s vílami a duchy předků na paloucích za Divokou,“ kývl hlavou na východ. „Druhé děvče je na tom špatně, stejně jako dva družiníci. Zbývá dva muži jsou ranění lehce...“

„Chudáček Slava.“ Kazi, právě slézající na nejnižší větev, pobledla a hrdlo se jí sevřelo. Snažila se však vzchopit a myslet na ty, co přežili. „Kde teď všichni jsou? Pořád se skrývají v zarubanském dvorci?“

„Ne. Jsou na cestě do Strošovic, v doprovodu dvou mých družiníků. Potřebují ošetřit a můj bratr Milivoj je nadaný ranhojič a zařikávač duchů. Dobře se postaral i o Svatoslava a ostatní Zarubany...“

„Takže tam uprchli,“ pochopila. „Našli útočiště ve tvé vesnici.“

„Ano. Když mi Svatoslav vylíčil, jakou paseku Sekáč způsobil v jeho dvorci, vzpěnila se mi krev. Popadl jsem oštěp, zavolal dva muže a vyrazil na lov. Zlovůli toho běsa je nutno učinit přítrž!“

„Jenomže teď jsi zůstal sám.“ Sedla si na větev a spustila z ní nohy.

„Sám. Ačkoli tvůj pobočník, ten zachmuřený, chtěl za každou cenu jít se mnou a hledat tě. I přesto, že mu Sekáč zpřerážel několik žeber. Měl jsem co dělat, abych ho přesvědčil, že to není rozumný nápad.“

„Můj statečný Mlčan.“

Bivoj opřel o kmen svůj oštěp – kromě něj byl ozbrojen pouze dlouhým loveckým nožem – a vztáhl k ženě ruce. Na okamžik zaváhala a rozpačitě si z obličeje odhrnula rozčuchané vlasy. Nebyla to náhoda, že si právě Bivoje ze všech účastníků všerodového shromáždění pamatovala jménem. Tím spíše si teď uvědomovala, jak je špinavá, neupravená a bezpochyby chorobně bledá, s váčky pod unavenýma, pláčem zrudlýma očima...

Čekal. Shýbla se, položila špinavé ruce na jeho mocná zápěstí a nechala svá podpaží klesnout do jeho dlaní. Byl neobyčejně robustní a jeho síla pronikla Kaziným tělem jako dobře cílené kouzlo. Mírně se zachvěla, když ji lehce jako dítě postavil na zem. Vzhlédla, dlaně stále položené na jeho předloktích. I on ji pořád držel, jako kdyby se chystali tancovat. Byl téměř o hlavu vyšší a přinejmenším o polovinu těžší, ačkoli ani Kazi nebyla – na rozdíl od Libuše, štíhlé a dlouhé jako lískový prut – žádná vyzáblina. Bivoj měl tmavé oči a havraní vlasy – vzadu mu v nespoutaných pramenech padaly na záda, vpředu se je pokusil zkrotit dvěma copy visícími ze spánků. Na sobě měl širokým řemenem přepásanou halenu s rukávy po lokty, na lemech prostě vyšívanou, pod krkem sešněrovanou a dole sahající až ke kolenům ukrytým v kalhotách z dobře vyčiněné jelenice. Obutý byl prostě – jen v kůžích převázaných řemínky.

Odhadovala, že má za sebou zhruba dva tucty zim, byl tedy o nějaké tři, možná čtyři roky mladší než ona. Přesto

mu v obličejí vyčetla rozvážnou a spíše zadumanou povahu, obvykle náležící starším a zralejším mužům.

„Jsi celá prokřehlá,“ vzpomínal se konečně a odtáhl ruce. Pouto se přetrhlo a Kazi si s překvapením uvědomila, jak moc jí byl jeho dotek příjemný. „Noci už začínají být chladné.“ S těmi slovy si rozepjal masivní bronzovou sponu pod krkem, sňal z ramen plášť z vlčích kožešin a zabalil ji do něj. Hřál, až měla chuť slastně zavrňt.

„Jak vidím, tohle patří tobě,“ vytáhl zpoza opasku cár vyšívaného plátka a pohlédl na utržený rukáv její halenky. „Sekáč rozdupal tvé stopy, takže jsem tě našel jen díky tomuhle...“

„Můžeš ten hadr klidně zahodit. Mé šaty jsou v takovém stavu, že si stejně budu muset pořídit nové.“

„Jak myslíš.“ K jejímu překvapení však útržek rukávu neodhodil, ale pečlivě ho složil a opět si jej zastrčil za opasek.

„Obětuji lesním duchům dobře vykrmeného berana,“ řekl. „Za to, že ušetřili tvůj život, kněžno...“

„Pěkná kněžna,“ odfrkla si. „Neoslovuj mě tak. Právě teď si tvou úctu vůbec, ale vůbec nezasloužím. Jsem prostě Kazi.“

„Dáváš si za vinu, co se stalo?“ pohlédl jí do očí. „Proč?“

Vzdychla a opět si prohrábla kaštanovou hřívu, vytrásajíc z ní kousíčky suchého listí. „Protože jsem paličatě trvala na tom, že pojedeme stezkou kolem Kavčí hory. Bylo to hloupé, velmi hloupé. Troufale jsem si myslela, že nás ochrání má kouzla. Na Sekáče ale vůbec nezabrala. Ani trošku. Mé amulety a vzácné návyazy rozmetal jako prachspřené smetí.“

Bivoj zamyšleně pokýval hlavou. „Je to běs. Velmi mocný a nevýslovně zlý běs. Žádné smrtelné zvíře se takhle nechová, ani když je nakaženo vzteklinou nebo zešílí

samotou. Starší našeho rodu tvrdí, že Sekáč možná ani nepochází z tohoto světa.“

„Možná,“ přimhouřila oči. „Nu, lesní duchové mi dali za vyučenou. Velmi důrazně a krutě. Za mou pýchu potrestali družinu, abych si o to více uvědomila, že umíněnost se nevyplácí. Bylo by bývalo lepší, kdyby Sekáč zahubil mě...“

„Nemluv tak. Pokud ti to pomůže, nejsi sama, kdo do těchto končin přibyl pln domýšlivého odhodlání čelit zdejší hrozbě.“

Pohlédla mu do očí. Kupodivu se jí opravdu trochu ulevilo. „Takže jsme dva,“ usmála se nevesele. „Společně vyléčení z ješitnosti a pokusů protivit se starým bohům...“

„Tím bych si nebyl tak jist,“ ušklíbl se. „Já mám v úmyslu jít dál.“

„Dál?“ pohlédla na něj překvapeně. „Snad tím nemyslíš dál ke Kavčí hoře, že ne?“

„Ale ano, přesně to mám v plánu,“ zabručel. „Hned jak tě doprovodím do Zaruban.“

„Cože?!“

„Nechal jsem tam uvázanou tvou klisnu. Doveze tě do Strošovic, anebo, pokud chceš, k Vltavě – cesta by teď měla být bezpečná. Já pak vyrazím ke Kavčí hoře.“

„Bivoji...“

„Nepokoušej se mi to rozmluvit, Kazi. Když jsem tam v zarubanském dvorci viděl, čeho je Sekáč schopen a jak moc je nebezpečný, mé odhodlání utkat se s ním ještě vzrostlo. Vyslídím jeho pelech. Jsem dobrý lovec...“

„Muži, který chodí v plášti z vlčích kožešin, to nelze nevěřit. Ale stejně si to rozmysli, vладыko Strošovců. S tou zrůdou si neporadilo ani pět mých družiníků. Ani kdybys...“

„Ty to nechápeš, Kazi,“ přerušil ji zostra a ono chraptění v jeho hlase se proměnilo v téměř varovné vrčení. „Já si nepotřebuju něco dokazovat. Nežene mě

samolibost a snaha nadutě se předvádět, abych se pak měl čím chvástat u ohňů. Je v tom něco jiného.“

Přestala naléhat a zadívala se mu do očí, v tuto chvíli dočista temných a studených. Přesto se jí povedlo proniknout za ten neviditelný štít, který před sebe mladý vladyka pozvedl. Pomalu přikývla. „Mýlíš se. Chápu to. Pořád jsi plný zármutku. Rána, kterou ti způsobila otcova smrt, je stále čerstvá. A ta bolest v tobě pořád rozdmýchává vztek a pomstychtivost. Neutišila je ani záhuba těch dávnověkých bēsů, kteří nedávno zaútočili na obydlí Jezevců. Jela jsem po té bitvě do jejich osady. Utišovala jsem a zaříkala zbytky neklidných pradávných sil a ukládala je zpátky do země, do starých mohyl pod kořeny lesů. Vladyka Jezevců mi vyprávěl o tom strašlivém boji i o tvém krvavém vítězství. Žal smíchaný s hněvem však v tobě pořád doutná. Cítíš příležitost vybití si je na Sekáčovi. Myslíš si, že záhuba další zrůdy, dost možná probuzené podobnými prastarými mocnostmi jako bēsové zodpovědní za otcovu smrt, je součástí tvé pomsty. Proto lov na Sekáče bereš jako svou povinnost.“

Díval se na ni upřeně, se sraštělým obočím a neproniknutelným, téměř odmítavým výrazem. Když ale domluvila, nepatrně přikývl.

„Pověsti o tobě nelhaly – jsi opravdu chytrá. Vidiš do mě. Takže mi rozumíš a víš, že je zbytečné mi v téhle záležitosti odporovat a přemlouvat mě. Jdu po Sekáčově stopě. Možná je to soupeř nad mé síly, ale já už na něj něco vymyslím. Nějakou lest.“

„V tom případě,“ narovнала Kazi ramena, „jdu s tebou.“
„Ne.“

„Ale ano, jdu. Nemůžeš mi to zakázat. Přemýšlej,“ dodala rychle, když se vrčivě, tentokrát už opravdu podrážděně nadechl, „ty máš sílu a hbitost lovce. Ale ve vymýšlení lstí a léček jsem lepší já.“

„Jak to můžeš vědět? Neznáš mě. Jsem sice kolohnát, ale to neznamená, že mám rozumu jako vykotlaný pařež.“

„To si ani nemyslím. Jenže já jsem prostě nejmazanější v kraji. Mazanější než Libuše a Teta.“

Vladyka Strošovců se opět zhluboka nadechl a výdech proměnil v zasténání. Chvíli tak stáli proti sobě, tmavé oči ponořené v šedých tůňkách, a naopak, Bivoj s dlaní položenou na jílci nože, Kazi ruce opřené v bok jako žena spílající opilému manželovi.

„Upřímně řečeno, Kazi,“ zabručel nakonec, „nejradši bych si tě hodil přes rameno a odnesl k Vltavě, k tvým sestřím. Třeba i proti tvé vůli.“

„To nezkoušej. Jsem čarodějka. Umím si poradit i s většími *kolohnáty*, než jsi ty.“

Pokýval hlavou. „Tomu rozhodně věřím... Ach jo. Vidím, že nemám na vybranou. Tvá umíněnost je jako štít vykovaný z tlustého železného plátu – všechno se o něj roztříští.“

„Vidíš to správně. Copak já nemám právo na pomstu? Sekáč včera zabíjel a mrzačil mé věrné. Proč bych já nemohla toužit po odplatě stejně jako ty?“

Na tohle Bivoj očividně slyšel ze všeho nejlépe. „Ano. Pomsta... Tak tedy dobrá – jdeme na lov.“ Popadl oštěp a otočil se na patě. „Doufám,“ prohodil přes rameno, „že ti nebude vadit, když posnídáme cestou.“

„Ne,“ snažila se s ním udržet krok – po noclehu v koruně dubu byla ještě pořád trochu ztuhlá. „Co máš?“

Zašátral v mošně u boku.

„Placky a ovčí sýr. Pokud bys chtěla něco lepšího...“

„Bivoji? Možná jsem paličatá a vzdorovitá, ale určitě nejsem rozmazlená. Sem s těmi dobrotami!“

#

„Překvapilo mě, když jsem z tvých úst zaslechl své jméno,“ promluvil Bivoj tím ochraptělým hlasem, který Kazi záhy shledala lahodícím svému sluchu. „Bohové tě museli obdařit vynikající pamětí. Vladyků, stařešinů a vesnických starostů poklekajících před velikou Libuší je bezpočet a já loni zavítal na Vyšehrad poprvé. Navíc jsem jen doprovázel svého otce.“

„Přesto jsi neunikl mému pohledu,“ opáčila kněžna, prodírající se za ním houštinami. „Stejně jako pohledům všech účastníků slavnosti,“ dodala rychle, aby nepřikrmovala jeho domýšlivost, kterou v té otázce vycítla. „S tou svojí neobvykle statnou postavou jsi hodně nápadný. Tvé jméno letělo od úst k ústům, několikrát dokola, nemohla jsem ho přeslechnout. Navíc, tvůj rod je možná nepočetný, ale proslulý. Říká se, že je velmi starobylý. V žilách Strošovců prý proudí krev plemene, které u Divoké sídlilo ještě před příchodem Praotce. To po něm jsi zdědil havraní vlasy, ne po Avarech jako spousta míšenců, kteří se zrodili z kočovnického sémě a českého lůna, než Sámou učinil krkavčí svévoli přítrž...“

„Takže ty nevěříš tvrzením stařešinů, že když se Praotec poprvé rozhlédl z Řípu, viděl jen pusté, temné pralesy, nikdy nedotčené lidskou rukou?“ vrhl Bivoj přes rameno křivý úšklebek.

„Zkazky pro malé děti,“ odfrkla si. „Má síla je spojena se zemí. Zřetelně cítím kosti starých národů, které v ní dlí. A taky vím, že některé spí, ale jiné se neklidně převalují a čekají na záminku vylézt zpátky na povrch. Ty o tom přece taky něco víš.“

„Ano, to vím,“ vloudil se mu do hlasu opět ten ponurý tón. „Vím, že kmeny, které vládly této zemi stovky, možná tisíce let před příchodem Čechů, uctívaly podivné bohy. A ti se časem proměnili ve strašlivé, šílené, krvelačné běsy.“

Kazi se zlehka kousla do spodního rtu. „Promiň, Bivoji. Nechtěla jsem ti opět připomínat ztrátu otce. Truchlím s tebou...“

Silák se zastavil a natočil k ní, ale zachmuřeným pohledem probodával zemi u jejích chodidel. „Loni mě poprvé vzal s sebou na Vyšehrad. Aby všem ukázal svého nástupce. Jako by tušil, že na stezku k Divoké brzy vykročí opět, ale tentokrát už se z tajemných končin na pravém břehu nevrátí...“

„A teď o tobě v Návu hrdě vypráví svým předkům.“ Kazi se zlehka dotkla jeho mocného ramene a nenápadně se z něj pokusila vysát alespoň část smutku a stínů nedobrych vzpomínek. „Bojoval jsi s tou prastarou hrozbou udatně, Bivoji. Jako strážkyně povodí Mže jsem tvou velkou dlužnicí. Žádej cokoli a já se vynasnažím...“

Nedopověděla. Nad stromy se rozeznělo mnohohlasé, pronikavé krákání. Hromotluk se narovnal a vzhlédl, kněžna se naopak polekaně přikrčila a stáhla hlavu mezi ramena. Zaslechli tlukot křídel a v prosluněných korunách listnatých stromů se zatřepotaly stíny početného ptačího hejna.

„Vrány,“ ucedil Bivoj. „A kavky.“

„Už jsme blízko,“ přikývla Kazi. Před nimi byl les výrazně stinnější, protože za kmeny se už zvedaly ponuré svahy Kavčí hory.

„Velmi blízko,“ nasál mladý vladyka vzduch, takže v tu chvíli vypadal jako medvěd, stojící na zadních a usilovně větrící kořist. „Už cítím smrad hnoje a kancova bahnitého doupěte.“ Obrátil zrak k vědmě. „Za chvíli bychom měli... Co je?“

„Co?“ opětovala jeho pohled.

„Tváříš se jako myška, která právě nablízku zaslechla soví zahoukání. Jsi plná strachu. Nechceš se přece jen vrátit?“